

הצלם

8) ונראה לפרש, כי מה שאמור מה דעתך לך לחברך לא תעביד, כל זה מפני שאוהב לחברו כמו שהוא אוהב את עצמוו, וכל זה נראה לאוהב את חברו מפני שנברא חברו בדמותו ובצלו, ומפני שיש להם דמות וצלם אחד הרי בצד הזה חברו והוא.

9) והדבר שהוא במעלה העלינה באדם הוא שייה לצלם הזה בשלימות, כמו שאמרו ז"ל במס' אבות (פ"ג) חביב האדם שנברא בצלם אלהים וכאשר אהוב את חברו שנברא בצלם אלהים, אז האדם הזה צלמו בצלם אלהים ולכך הוא אהוב את חברו כמותו שנברא בצלם אלהים וצלם אחד להם, כמו שהתבאר לפני זה ויתבאר אחר זה, וזה תכלית התורה שיקנה האדם מעלה זאת העליונה הוא צלם האלוהים.

10) וכן הוא שפיר מה שאמור ואיך פירושו, כי כל התורה כולה פירוש באיזה צד יגיע למזרגה הזאת שהיא האדם בצלם אלהים לגמרי.

11) וכן המצוות עשו בתורה הם רמייח כמנין איברי האדם ואיברי האדם הם צלמו, וכך בארנו זה למעלה בתניב התורה ג"כ ע"ש.

12) וכן אמר בן עזאי כי זה ספר תולדות אדים ביום بلا אלוהים אדים (בצלם) בדמות אלוהים עשה אותו- הוא כלל יותר, כי מה שיש לאדם תולדות בשליל זה הוא למורי בדמות אלהים שם אין לו בניים אבל הוא ממעט הדמות, שכן אמרו (במota ס"ג, ב') כל שאינו עסק בפריה ורבייה אבל הוא ממעט הדמות שני' בדמות אלהים עשה אותו וסמק ליה ואתם פרו ורבו וגוי.

13) והדבר הזה מפני כי הדמות הוא צריך שייא נשר קיים, כאשר עוסק בפריה ורבייה הרי הוא מוליך בדמותו ובצלו וזה נקרא דמות גמור, ולפיכך אמר זה ספר תולדות אדים בדמות אלהים עשה אותו הוא כלל יותר.

14) וזה דוקא כאשר יש לו תולדות וכל התורה היא פירוש זה בהזיה עני מגע האדם למעלה זאת והוא עיי' מצות עשה שחם רמייח כנגד אברי האדם שהם צלמו כמו שבארנו זה במקום אחד. כך פ"י ת"כ.

ב. ספר חדש שagit חלק ראשון עמוד פ - מסכת שבת

ועניין הצלם הזה מודיגתו ומעלהו מבואר במסכת אבות (דרך חיים פ"ג מ"ח), שהצלם הזה הוא עניין אלקי באדם... כי אשר הוא פרטיגרי למורי כאשר האדם ייחידי, לא נמצא הצלם האלקי אצל האדם הפרטיגרי שהוא חמרי, אבל כאשר הם שנים נמצאת הצלם האלקי, ודבר זה מבואר במסכת אבות (פ"ג) אצל שנים שיישבים וועסקים בתורה וכו' כי האחד הוא כנגד מדיניות החמרית והשניים הוא כנגד הצורה.

ד. אורות הקושש ג' קמ'

האדם צריך להחלץ תמיד ממסגרותיו הפרטיגריות, הממלאות את כל מהותו, עד שכל רעיון וטענה סובבים תמיד רק על דבר גורלו הפרטיגרי, שהוא מוריד את האדם לעומק הקטנות, ואין קץ ליסורים גשיים ורותניים, המסובבים מזה. אבל צריך שתיהה מחשבתו ורצוינו, ויסוד רעיון נתוני נחכלות, לכלות הכל, לכלות העולם, לאדם, לכלות ישראל, לכל היקום. ומהו תבוסס אצלו גם הפרטיגיות המתאחדים, להעתות כלל אחד.

ד.1. עין איה ברבות 21

... ההרגשה השכלית מובילת את האדם להשכיל אל זולתו כל עצמו. כי בשכל אין פרטיגות כ"א כלויות, ובהתאם האדם נתה אל שכלו יותר מכל חמרי, נשכחות רגשותיו אל ההרגשה השכלית שמכרת רק צדק ויושר. ע"כ איןנו נפרד עצמו, אבל כל זמן שימוש אחר העיר לחושיו בלבד הנה הוא נפרד בערך, כי אין בחושים כ"א פרטיגים, דברי הרמב"ג במ"ג אין פרט בשכל ואין כלל בחוש. ויסוד הקדושה היא תמיד התאחדות הפרטיגים לכל אחד. ע"כ אין דבר שבקדושה פחות מעשרה, שהוא מהפרטיגיות המתאחדים, להעתות כלל אחד.

ה. דברי אליהו על קהילת. עמי מת

כידוע שבלידתו בא הנפש ובו"ג שנה הרוח ולכון ממכו ממכור ובעשרים בא הנשמה.

2ה. שמוות קבועים ג' ששתה.
הנשמה הכללית של הכנסת ישראל אינה שורה באיש הפרטיגי כי אם בארץ ישראל, ותיכף כשהבא אדם לארץ ישראל מהתבטלת נשמותו הפרטיגית מפני הנשמה הכללית והנכונות להתוכו. ומתוך עליונו זה פועל את פעולתו בין כסבה הדבר לידי רצון והכרה, בין כשבעל הדבר איינו רוצה ואיינו מכיר כלל את ערכו. אמנים הבדל גדול יש בזה בין ההתגלות וההתורבת של הנשמה הכללית, שכשיהיה רצונו חזק להבל בנשמה הכללית,כה תPAIR בו באור קדש, וכל מה שיכיר יותר את ערחה ואת גדריה, לפי אותה המידה תתרחב אצלו, ותופיע עליו בשל צבעים נפלאים של אורות קודש, ושירי גוונים, להרבות לו עצמה וחודה, גודלה ו תפארת.

4א) ספר חדש שagit חלק ראשון עמוד קמ' - מסכת יבמות
כי צלם אלקים ראוי שיצא לפועל למורי בכל מה שאפשר, כי הש"י הוא בפועל הגמור לכך צלמו ג"כ ראוי שייה בפועל ואם איינו עוסק בפריה ורבייה הרי ממעט בדמות הזה [מה] שהוא ראוי שייה נמצא בפועל הגמור...

(4ב) אור החיות על שמות פרק לט פסוק לב
ואולי כי זה רמז באמורו (ויקרא יט יח) ואהבת לרעך כמוך, פירוש לכך שהוא כמותך, כי בשלוםו יטיב לך, ובאמצעותו אתה משלים שלימוטך, ואם כן איינו אחר אלא אתה עצמן וכחך מחלוקת:

2. תלמוד בבלי מסכת יבמות ז' סג'א
אי' אלעזר כל אדם שאין לו אשה אינו אדם שנאמר זכר ונקבה ברם ויקרא את שמו אדם.

(4) ספר בראשית פרק לז
(ז) ומספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאקער לו מה הפלום זה אשר חלמתה הבוא נבואה אני ואפק ואפק להשתפות לך ארץ:

רש"י על בראשית פרק לז פסוק י
הבוא נבואה - והלא אמר כבר מטה (ב"ר)